

tình của mình nên ông ta không còn cảm thấy tự tin nữa. Dần dần, ông ta không thể tập trung hoàn thành tốt công việc ở công ty lẫn vai trò người chồng, người cha trong gia đình.

Tôi cũng nhắc Paul về thực tế của nhiều tay tội phạm: chúng bị bắt không phải do người ta lần ra các manh mối, mà bởi thái độ lo lắng, sợ sệt của chúng đã khiến cảnh sát nghi ngờ và đưa vào danh sách những kẻ bị tình nghi.

Mỗi con người chúng ta luôn có khát vọng *được làm người tốt* - với những suy nghĩ lương thiện và hành động tử tế. Nếu bạn đi ngược lại khát vọng ấy, bạn đã tự làm vẩn đục lương tâm mình. Cái ung nhọt ấy rồi sẽ ngày càng lớn lên, chiếm lĩnh tâm trí bạn, và nếu không được xóa bỏ kịp thời, nó sẽ “ăn mòn” sự tự tin trong bạn. Vì vậy, đừng bao giờ nhúng tay vào những việc khiến mình phải dằn vặt, lo âu: “Liệu mình có bị bắt không? Liệu họ có tìm ra sự thật không? Liệu mình có thể thoát được không?”.

Đừng bao giờ cố đạt được thành công bằng sự đánh đổi lương tâm.

Cuối cùng Paul cũng hiểu được điều tôi muốn nói về giá trị của sự chính trực, hợp lẽ phải. Sau khi Paul trấn tĩnh, chúng tôi trở lại trao đổi về bài kiểm tra của cậu ấy. Paul vẫn áy náy trước viễn cảnh bị đuổi học. Tôi trấn an: “Nếu sinh viên nào gian lận cũng bị đuổi học ngay lập tức, có lẽ phân nửa số giảng viên trong trường sẽ thất nghiệp mất thôi. Nếu bất cứ sinh viên nào dù chỉ mới có ý định gian lận cũng bị đuổi học, có lẽ ngôi trường này không tồn tại được. Vì vậy, tôi sẽ bỏ qua cho em lần này, coi như không có chuyện gì xảy ra nếu em hứa với tôi một việc.”